

Daniels bok – nummer tjugoett

I mått

Jeff Pippenger

2023-12-16

Vi arbetar oss igenom Jesajas tjugosjunde kapitel, eftersom det fastställer sammanhanget för de följande kapitlen i Jesaja. Dessa efterföljande kapitel identifierar det senare regnet som den rätta bibliska metodologin. Metodologin, när den igenkänns och tillämpas, uppenbarar det profetiska budskap som, om det tas emot, frambringar en motsvarande erfarenhet.

Den 11 september 2001 är den sång som skall sjungas över Guds tidigare förbundsfolk, vilka är sjundedagsadventisterna, att de blir förbigångna som Guds folk, eftersom de inte har burit den frukt som Gud avsåg att Hans vingård skulle frambringa. Sången skulle vara grundad på förbundsrelationen, representerad av den vingård som Gud hade planterat och även av deras förkastande av stötestenen år 1863. De hade blivit Laodicea år 1856, och under sju år, eller ”sju tider”, eller tvåtusen femhundra tjugo dagar, sökte Gud inträde, men de stängde dörren för Honom år 1863.

Sedan den 11 september 2001 binds de samman i knippen i förväg, innan de helt och fullt utspys ur Hans mun vid söndagslagen. Det budskap som sedan den 11 september 2001 skall sjungas till adventismen är det laodiceiska budskapet, vilket är vingårdens budskap som innehåller den stötesten som krossar alla som vägrar att ”se” och ”smaka” den dyrbara stenen. Löftet till laodiceerna i Jesajas avsnitt är att varje adventist som väljer att ta emot denna sista varning, ännu har tid att ”gripa tag i” Kristi ”styrka, så att” de ”må göra fred med” Kristus, ty Kristus är fortfarande villig ”att göra fred med” dem. Men vid ropet vid midnatt, strax före den snart kommande söndagslagen, är den möjligheten för alltid ute.

Under den tidsperiod som började den 11 september 2001 lovade Gud att göra dem som ”fordom icke voro ett folk”, ”en rot ur torr jord”, att ”slå rot”, ”blomstra och knoppas och uppfylla jordens yta med frukt”. Det som får Jesses rot att blomstra och knoppas är det sena regnet, ty den rot som skall blomstra och knoppas är profetiskt bestämd att vara det baner som upphöjes, och baneret är Jesses rot.

Och det skall ske på den dagen att en rot från Jesse skall stå som ett baner för folken; till honom skall hedningarna söka sig, och hans viloplatz skall vara härlig. Jesaja 11:10.

Det sena regnet fick Isaïs rot att blomma och knoppas med början den 11 september 2001, och vid den snart inträffande söndagslagen skall roten uppfylla hela jorden med frukt. Söndagslagen i Jesaja kapitel tjugosju är den fortskridande historien som också framställs i kapitlen ett till tre i Daniels bok. Det sena regnet började stänka när folken vredgades den 11 september 2001 genom frigivandet och den därefter omedelbara återhållningen av islam såsom det tredje veropet.

”Början av den nödens tid” som här omtalas, avser inte den tid då plågorna skall börja utgjas, utan en kort tid strax innan de utgjas, medan Kristus är i helgedomen. Vid den tiden, medan frälsningsverket går mot sitt avslut, skall nöd komma över jorden, och folken skall vredgas, men hållas tillbaka så att de inte hindrar den tredje ängelns verk. Vid den tiden skall ”det sena regnet”, eller vederkvickelsen från Herrens ansikte, komma för att ge kraft åt den tredje ängelns starka rop och bereda de heliga att bestå under den tid då de sju sista plågorna skall utgjas.” Early Writings, 85.

I avsnittet klargör syster White att det finns en kort tidsperiod då frälsningen fortfarande står öppen. Den ”nödens tid” som hon här behandlar är skild från den stora nödens tid, som börjar när nådatiden helt avslutas. Inom adventismen benämns den med rätta ”den lilla nödens tid” i förhållande till den stora nödens tid som börjar när Mikael träder fram. Den ”lilla nödens tid” betecknar den period då nationell undergång tar sin början vid den snart kommande söndagslagen och fortsätter tills nådatiden avslutas.

I historien från den 11 september 2001 fram till söndagslagen illustreras den slutliga reningen och domen över adventismen såsom ägande rum under den sena regnets ”stänkande”. Den perioden då det sena regnet, som också är ”vederkvickelsen”, börjar såsom ett ”stänkande”, men fortskrider till det fulla utgjutandet vid söndagslagen. Under den perioden, som börjar när den tredje Veens islam gör folken vredgade, börjar det sena regnet att falla, och somliga känner igen det sena regnet och tar emot det, och somliga känner inte igen det sena regnet. Somliga inser att någonting sker, men de förstår inte vad det är och rustar sig mot det.

”Många har i stor utsträckning underlåtit att ta emot det tidigare regnet. De har inte fått alla de välsignelser som Gud därigenom har berett åt dem. De förväntar sig att bristen ska fyllas genom det sena regnet. När nådens rikaste överflöd ska utgjas, avser de att öppna sina hjärtan för att ta emot det. De begår ett fruktansvärt misstag. Det verk som Gud har påbörjat i människohjärtat genom att ge sitt ljus och sin kunskap måste oavbrutet fortgå. Var och en måste inse sitt eget behov. Hjärtat måste tömmas på all orenhet och renas för Andens inneboende. Det var genom bekännelse och övergivande av synd, genom innerlig bön och helgelse av sig själva åt Gud, som de första lärjungarna förberedde sig för den Helige Andes utgjutelse på pingstdagen. Samma verk, men i större grad, måste nu utföras. Då behövde den mänskliga medarbetaren endast be om välsignelsen och vänta på att Herren skulle fullkomna verket för hans räkning. Det är Gud som började verket, och han ska fullborda sitt verk och göra människan fullkomlig i Jesus Kristus. Men nåden, som framställs genom det tidigare regnet, får inte försummas. Endast de som lever upp till det ljus de har kommer att få större ljus. Om vi inte dagligen går framåt i förverkligandet av de aktiva kristna dygderna, kommer vi inte att känna igen den Helige Andes uppenbarelser i det sena regnet. Det kan falla på hjärtan runt omkring oss, men vi kommer inte att urskilja eller ta emot det.” Testimonies to Ministers, 506, 507.

Det sena regnet faller nu, och det finns de som känner igen det och därför tar emot det, och det finns de som inte känner igen det och därför inte tar emot det. Det sena regnet måste kännas igen för att kunna tas emot. Det sena regnet är inte endast en erfarenhet; det är en erfarenhet som frambringas genom ett budskap, men budskapet kan tas emot endast när den rätta metodiken

används för att fastställa budskapet. Utan att känna igen den metodik som fastställer det sena regnets budskap är det praktiskt taget omöjligt att förstå de profetiska lärdomar som framställs genom uppgången och fallet av de riken som återges i Daniels bok och Uppenbarelseboken.

Det banér som upphöjs inför världen identifieras av Jesaja som "Jishajs rot", och i kapitel tjugosju "slår de som härstammar från Jakob" "rot". De som är "Jishajs rot" identifieras där också som "Israel", och de är de som först blomstrar och skjuter skott och därefter fyller världen med frukt. Naturens lagar motsäger inte profetians lagar, ty det är samme Laggivare som har frambringat både naturen och profetian. Innan en växt bär frukt, måste den först träda ut ur sin viloperiod, vilket visar sig genom knopparna och därefter blommorna. Det andliga Israel, som är "Jishajs rot", mottar ett gradvis tilltagande utgjutande av regn. Det börjar med en "besprängning" och stegras till ett fullständigt utgjutande när världen fylls med den frukt som frambärs av banéret.

I Jesajas tjugosjunde kapitel framställs utgångspunkten för regnets stänkande såsom ägande rum när knopparna "skjuter fram". När de först "skjuter fram", anges regnet bli utgjutet "i rätt mått". "I rätt mått, när det skjuter fram." Den 11 september 2001 började den sena regnets stänkande att utgjutats "i rätt mått", ty vid den tiden var vetet och ogräset, eller de visa och de fåvitska, fortfarande blandade tillsammans.

"Den stora utgjutelsen av Guds Ande, som upplyser hela jorden med hans härlighet, kommer inte förrän vi har ett upplyst folk, som av egen erfarenhet vet vad det innebär att vara Guds medarbetare. När vi med fullständig och helhjärtad hängivelse är invigda åt Kristi tjänst, kommer Gud att erkänna detta genom en utgjutelse av sin Ande utan mått; men detta kommer inte att ske så länge den största delen av församlingen inte är Guds medarbetare. Gud kan inte utgjuta sin Ande när självishet och självöverseende är så tydligt uppenbara, när ett sinnelag råder som, om det sattes i ord, skulle uttrycka Kains svar: 'Skall jag taga vara på min broder?' Om sanningen för denna tid, om de tecken som tätnar på alla sidor och som vittnar om att alltings slut är nära, inte är tillräckliga för att väcka den slumrande kraften hos dem som bekänner sig känna sanningen, då kommer ett mörker, i proportion till det ljus som har lyst, att överfalla dessa själar. Det finns inte ens skenet av en ursäkt för deras likgiltighet som de skall kunna framlägga för Gud på den stora sluträkningens dag. Det kommer inte att finnas någon förklaring att anföra till varför de inte levde och vandrade och verkade i ljuset av den heliga sanningen i Guds ord och därigenom genom sitt uppförande, sin medkänsla och sin nitälskan uppenbarade för en av synd förmörkad värld att evangeliets kraft och verklighet inte kunde bestridas." Review and Herald, 21 juli 1896.

Jesaja tjugosju identifierar historien om början av den sena regnets utgjutelse, när roten skjuter skott ur torr jord, och därefter hela vägen tills jorden fylls med frukt. Kapitlet anger att "med måtta, när det skjuter fram, skall du gå till rätta med det". När det sena regnet mäts som ett "stänkande", säger syster White att det sena regnet "kan falla på hjärtan runt omkring oss, men vi skall varken urskilja eller ta emot det."

Genom att göra så identifierar hon en kyrka som är blandad med dem som erkänner och andra som inte erkänner regnets fall. I det föregående stycket visar hon att när Gud utgjuter det sena regnet utan mått markerar det tidpunkten då det inte längre finns någon blandning av visa och

oförståndiga jungfrur, genom att säga: ”När vi har en fullständig, helhjärtad överlåtelse åt Kristi tjänst, kommer Gud att erkänna detta genom ett utgjutande av sin Ande utan mått; men detta kommer inte att ske så länge den största delen av kyrkan inte är Guds medarbetare.”

Den större delen av församlingen, eller församlingens flertal, framställs i Matteus tjugofem som oförståndiga jungfrur, ty enligt Skriften är ”många” kallade men ”få” utvalda. De visa och de oförståndiga skiljs genom försynens ledning åt i krisen vid midnatt, som föregår den snart kommande söndagslagen. Denna åtskillnad skapar ett folk som därefter kan ta emot Andens fulla utgjutelse i det sena regnet och bli den ”nation som föds på en dag”. Då skall Isais rot upphöjas till ett baner och uppfylla världen med frukt.

Jesaja tjugosju anger att när det sena regnet började utgjutas ”i mått”, den 11 september 2001, ”skall du gå till rätta med det”. ”I mått, när det skjuter fram, skall du gå till rätta med det.” Händelsen den 11 september 2001 blev omedelbart föremål för debatt i världen och i kyrkan. Än i denna dag – mer än tjugo år senare – förs fortfarande invändningar mot att tillskriva dessa händelser en islamisk handling, i motsats till någon form av globalistisk konspiration. Den debatt som är förknippad med ankomsten av bestänkelsen av det sena regnet började den 11 september 2001, men de debatter som förs i världen är inte den ”debatt” som anges i Guds profetiska Ord. Debatten gäller förutsägelser såsom den som följer.

”Vid ett tillfälle, när jag var i New York City, blev jag under nattens timmar kallad att se byggnader resa sig våning efter våning mot himlen. Dessa byggnader garanterades vara brandsäkra, och de uppfördes för att förhärliga sina ägare och byggmästare. Högre och allt högre reste sig dessa byggnader, och i dem användes det dyrbaraste material. De som dessa byggnader tillhörde frågade inte sig själva: ’Hur kan vi bäst förhärliga Gud?’ Herren fanns inte i deras tankar.

”Jag tänkte: ’O, om de som på detta sätt investerar sina medel kunde se sin väg så som Gud ser den! De hopar praktfulla byggnader, men hur dåraktigt är inte deras planerande och uttänkande i världsalltets Härskares ögon. De rannsakar inte med hjärtats och sinnets alla krafter hur de må förhärliga Gud. De har förlorat detta ur sikte, människans första plikt.’”

”När dessa höga byggnader reste sig, glädde sig ägarna i äregirig stolthet över att de hade pengar att använda till att tillfredsställa sig själva och väcka sina grannars avund. Mycket av de pengar som de på detta sätt investerade hade erhållits genom utsugning, genom att hårt förtrycka de fattiga. De glömde att i himlen förs ett räkenskap över varje affärstransaktion; varje orättfärdig uppgörelse, varje bedräglig handling, finns där upptecknad. Tiden kommer då människorna i sitt bedrägeri och sitt övermod skall nå en gräns som Herren inte kommer att tillåta dem att överskrida, och de skall få lära att det finns en gräns för Jehovas långmodighet.

”Scenen som därefter framställdes för mig var ett brandlarm. Människor såg på de höga och förment brandsäkra byggnaderna och sade: ”De är fullkomligt säkra.” Men dessa byggnader förtärdes som om de varit gjorda av beck. Brandsprutorna kunde ingenting göra för att hejda förstörelsen. Brandmännen var oförmögna att använda sprutorna.” Testimonies, band 9, s. 12, 13.

Adventistkyrkan sökte omedelbart efter den 11 september 2001 att dölja sådana avsnitt som detta för världen. Hur skulle detta inte kunna handla om New York City och de oerhört höga byggnaderna, vilkas efterföljande bränder brandbilarna inte kunde hejda? Hur skulle ett sådant avsnitt ur de skrifter som Adventistkyrkan bekänner vara skrivna av en profetissa inte förkunnas från hustaken efter en sådan uppfyllelse som denna?

Ankomsten av bestänkelsen av det sena regnet, som utmärker ankomsten av den profetiska ”debatten”, identifierar också adventismens slutliga uppror, ty det är där de fullt ut förkastar de klara och enkla orden från henne som de identifierar som profetissa för kvarlevan.

”Satan är ... ständigt verksam för att tränga in det falska — för att leda bort från sanningen. Satans allra sista bedrägeri kommer att vara att göra Guds Andes vittnesbörd utan verkan. ”Där profetisk syn inte finns, blir folket tygellöst” (Ordspråksboken 29:18). Satan kommer att verka sinnrikt, på olika sätt och genom olika redskap, för att rubba Guds kvarlevas förtroende för det sanna vittnesbördet.

”Ett hat skall upptändas mot Vittnesbörden, ett hat som är sataniskt. Satans verkningar kommer att vara att rubba församlingarnas tro på dem, av denna orsak: Satan kan inte ha en så fri väg att införa sina bedrägerier och binda själar i sina villfarelser, om Guds Andes varningar och tillrättavisningar och råd blir hörsammade.” Selected Messages, bok 1, 48.

Den profetiska sammanbindningen av både vetet och ogräset började den 11 september 2001 med upproret mot Profetians Ande, vilket markerade avslutningen på ett fortskridande uppror som började mot Bibeln år 1863.

”Vi som folk bekänner oss äga sanningen före alla andra folk på jorden. Då bör vårt liv och vår karaktär vara i överensstämmelse med en sådan tro. Dagen är just över oss då de rättfärdiga skall bindas såsom dyrbar säd i knippen för den himmelska ladan, medan de ogudaktiga, liksom ogräset, samlas till den sista stora dagens eldar. Men vetet och ogräset ’växer tillsammans intill skörden’.” Testimonies, band 5, s. 100.

Hur kunde adventismen bortse från följande avsnitt, som uttryckligen säger att när dessa byggnader föll, skulle Uppenbarelsboken 18:1–3 uppfyllas?

”Varifrån kommer påståendet att jag skulle ha förkunnat att New York skall svepas bort av en flodvåg? Detta har jag aldrig sagt. Jag har sagt, när jag såg de stora byggnaderna resa sig där, våning efter våning: ’Vilka fruktansvärda scener skall inte utspela sig när Herren reser sig för att med kraft skaka jorden! Då skall orden i Uppenbarelsboken 18:1–3 uppfyllas.’ Hela det artonde kapitlet i Uppenbarelsboken är en varning för vad som skall komma över jorden. Men jag har inget särskilt ljus beträffande vad som skall komma över New York, endast att jag vet att de stora byggnaderna där en dag skall störtas ned genom Guds makts vändande och omstörtande. Av det ljus som har givits mig vet jag att förstörelse finns i världen. Ett ord från Herren, en beröring av hans mäktiga kraft, och dessa väldiga byggnadsverk kommer att falla. Scener skall utspela sig vilkas fasansfullhet vi inte kan föreställa oss.” Review and Herald, 5 juli 1906.

Den fråga vi här behandlar är inte huruvida dessa avsnitt uppfylldes den 11 september 2001, ty det gjorde de utan minsta tvivel, utan den fråga vi söker behandla är den ”debatt” som då skulle börja. Debatten gällde riktig eller oriktig metodologi. Adventistsamfundet började sitt förkastande av William Millers fjorton regler för profetisk tolkning år 1863, och de har nu fortskridit till den punkt där man inte kan köpa en bok i bibelstudium, skriven av adventistiska teologer, som inte upprepade gånger rekommenderas av teologerna inom avfällig protestantism och romersk katolicism. Från 1863 till 2001, och fortfarande i dag, åsidosattes den metodologi som ursprungligen representerades av William Millers regler för profetisk tolkning till förmån för den romerska katolicismens och den avfälliga protestantismens metodologi. Den profetiska ”debatt” som började när Uppenbarelseboken arton, verserna ett till tre, uppfylldes gällde sann eller falsk metodologi.

Vi kommer att fortsätta vår behandling av ”debatten” i det tjugosjunde kapitlet av Jesaja i nästa artikel.

”Vi bör själva veta vad som utgör kristendomen, vad som är sanningen, vad den tro är som vi har mottagit, vad Bibelns regler är — de regler som har givits oss från den högsta auktoriteten.” The 1888 Materials, 403.